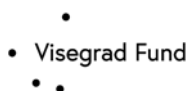

PŘEMYSL KREJČÍK

SRAB

host

*Většina textu vznikla ve Ville Decius
v polském Krakově (květen a červen 2019)
díky stipendiu poskytnutému
Mezinárodním visehradským fondem.*

www.villa.org.pl, visegradfund.org

© Přemysl Krejčík, 2022

Cover photo by drasa/Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1263-8 (PDF)

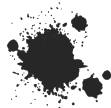
ISBN 978-80-275-1264-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1265-2 (MobiPocket)

Finalizace rukopisu probíhala v umělecké kolonii v německém Worpswede (Künstlerkolonie Worpswede) díky stipendijnímu pobytu (září a říjen 2021) poskytnutému Českým literárním centrem ve spolupráci s Uměleckými domy Worpswede, literárním festivalem globale° a za podpory Česko-německého fondu budoucnosti.

INTRO

Tu zbraň držim legálně. Jenže to mi je teď platný asi jako zdravotní pojištění tý svini, co jsem zastřelil. Pistole leží na stolku, koukám z okna na deštěm zvlhlou silnici a je mi jasný, že každou chvíli mezi panelákama uvidim světla přijíždějících policejních aut. Zatím ale vidim jen nějakýho santusáka ožrale se motajícího kolem popelnic. Ale i jeho brzo vyrušej fízlové.

Sirény donutěj lidi vstát z postelí a čumět, co se to tady zase děje. A ráno si o tom přečtou v novinách.

Už vidim ten titulek v nějakym přeplácane barevnym bulvárnim plátku:

Rapoval o vraždách, teď zabíjel

11
Nebo něco podobného. Pod tím budou rozmazaný fotky. Jedna před klubem, jak z něj na nosítkách vyvázej mrtvý tělo pod plachtou. A na druhý budu já, jak mě v poutech policajti vyváděj z domu. Ta druhá fotka vznikne nejpozděj za pár minut.

Třesou se mi ruce. Je mi zima, i když topení běží naplno. Do očí se mi tlačej slzy. Neni mi toho hajzla líto. Slzim z pocuchanejch nervů.

Chce se mi zvracet.

Světlo jsem nechal zhasnutý.

Dochází mi, že boty mám pořád na nohách.

Mikina je celá prosáklá deštěm. Nepamatuju si, jak jsem se dostal domu. Ani na to, že bych cestou moknul.

Stál jsem na pódiu a pak už to nevydržel. Nedalo se to snýst. Kecy, pořád jen kecy. Všichni jsou s mikrofonem v ruce hrozně drsný, ale když má přijít na činy, stahujou se jim prdele. Já ale něco udělal.

Rapeři, co si hrajou na gangstery, jsou mi k smíchu. V tom jsem nikdy nejel. Já patřim k těm, co zhudebňujou horor. Texty plný vražd. Násilí. Znásilňování? To taky. Všichni z toho maj jen prdel, a když je někdo zažaluje, můžou se podělat strachy.

A u soudu pokaždý koktaj, že je to jen hra, nadsázka.
A že to nemyslej vážně.

Falešný ubožáci. Kdo nakonec ukázal, že není jen pro-
lhanej přizdisráč? Já, já a zase jenom já.

Ripper.

Ne Manson.

Ne Butcher.

Ne Gram.

Ne Mr. Cross.

Ne Jidáš.

Ale Ripper. Já.

Vzal jsem zbraň, a teď už si nikdo nedovolí se mnou
zkusit vyjebat.

Sahám na hlaveň. Je ještě teplá, ale to se mi možná
jenom zdá, jsem jako ve snu. Z klubu jsem to neměl domu
daleko, nějaký tři kilometry pěšky. A možná jsem běžel.
Jo, asi jo.

12

Pomalů mi dochází, co jsem udělal. Přímo na pódiu.
Dorapoval jsem song, sáhnul do kapsy. Většina lidí si mys-
lela, že mám v ruce jen atrapu zbraně.

Hračku.

Že si hraju na gangstera.

Ani hovno.

Když tyhle rádoby tvrdáci poprvé uslyšeli prásknout
výstřel jinde než ve videoklipu nebo filmu, většina za-
čala ječet a vsadím se, že půlka z nich si naplnila trenky
a kalhotky vlastníma hovnama. Svůj k svému. Trapný
toyové a tupý čubky.

Vždycky jsem říkal, že na sotva odrostlý pubertáky,
který dělaj gangsta rap, by měl někdo aspoň párkrát na
ulici vystřelit. To by se vidělo, kdo je pozér. Vzpomínám
si na jednoho rapera a jeho song, kde v refrénu do zblb-
nutí opakuje: „Chápeš G, nejsi G, to já jsem gangster, já
jsem G,“ nebo tak nějak. Je to strašně otravný track, ale
o to nejde. Kdybych na tohohle dží vytáhnul zbraň, do-
cela rád bych viděl, jak by to ustál.

Sirény. Už jsou tady.

Už je slyším, jak prořezávají noc.

Sousedí otevírají okna.

Lezou ven.

Pár ulic odsud leží v nuselském klubu Sabotage mrtvola a gangsteři z pražských sídlišť brečej a volaj svejm mámám, ať si je přijedou vyzvednout. Nemohlo trvat dlouho, než někdo dal moji adresu fízlům.

Nějakej *snitch*, práskač, jak tomu říkali hiphopeři. A přesně ty samý hiphopeři se ochotně v ty práskače změnili hned, jak bylo co prásknout. Měli by mě uctívat. To já jim otevřel oči a ukázal, jak je ta jejich póza ubohá a trapná. Díky mně chápou, že jsou jen děti, co si hrajou na drsňáky. Já takovej nejsem.

Nehraju si na drsňáka, nikdy jsem to nedělal.

13 V textech? Možná. Rapoval jsem o zabíjení, ale jak říká raper jménem Butcher, naše songy jsou jako hororový filmy.

Každej film se ale může stát skutečným.

Já si prostě přestal nechat srát na hlavu. Už to trvalo moc dlouho. Sráči se po mně vozili a mysleli si, jak jim to krásně projde.

Ale se mnou vyjebat nemůžeš.

I když teď sedím ve svym pronajatym jedna plus jedna a je mi blbě.

Policejní auta tu za chvíli zastavěj pod barákem. Kolik jich bude? Jedno, dvě nebo pět? Vyběhnou zakuklenci v černejch helmách a s odstřelovacíma puškama v rukách.

Nebudu se bránit. Akorát by mě sejmuli.

Že je to sraabáctví? Ani hovno.

Tyhle chlapi mi nic neudělali a někoho z nich zabít, to by mi nepomohlo.

Udělal jsem svý.

A teď je jasný, že se stanu legendou.

Já. Ne pozřeji s rovnejma kšiltama na hlavě a „hip-hopem v srdíčku“. Nasrat na ně.

Tohle se za chvíli stane: policajti vyskáčou z antonů,
mihnou se dole na ulici a pak mi zase zmizí z dohledu.
O pár vteřin později začnou stoupat po schodech.

A pak jsem jejich.

Game over.

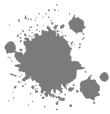
Zatím tam dole pořád jen slyším jejich houkačky,
auta ještě vidět nejsou.

Ale slyším je.

Blíž a blíže.

MASKY

Hiphopery jsem odjakživa neměl rád. Dětinský kretény, co se fotějí s drsnejma ksichtama a pytlíkem pažitky, o kterým předstíraj, že je to gram trávy.

Nebo s pytlíkem soli, pak tu fotku ukazují kámošům a snažej se jim namluvit, že jsou hustý a šňupou kokain.

Ale ta hudba, ta ušla. Texty většinou ne.

Koho zajímá nekonečný omílání, ze kterýho města pocházej a jak „zevlej na štrýtu“, nebo kecy na téma „rasmus je trestnej čin“. To přece ví každý malý smrádě.

Mám rád, když v tom jsou kytary. Rap metal. Nu metal. Nebo aspoň když je to temný a dunivý a hutný. Klidně bez kytar. Pořádnej hardcore rap. Bylo mi nějakých třináct, když jsem poprvé slyšel rapera jménem Necro a jeho hitovku *I Need Drugs*, předělávku totálně homo songu *I Need Love* od LL Cool J, při kterým si měly buchy stahovat kalhotky dřív, než sedly do auta k dalšímu pozérovi.

Necra mi poprvé pustil můj bratranec. A taky mi vymyslel přezdívku.

Ripper.

Znělo mi to dobře. Ripper. Stál jsem tenkrát před zrcadlem, koukal na sebe a zkoušel si představit, jak to slovo sedí k tomu, co vidím. Sedělo, ale musel jsem si zvyknout.

To u mýho bratrance doma jsme nahrávali první demo. Na audiokazetu na dva starý magnetáky. Z jednoho hrál beat, druhej to snímal. To ještě můj bratranec bydlel u svejch rodičů — u sestry mojí matky a jejího manžela — v patrovym domě se zahradou a malym bazénem na ní, než se s rodičema do krve rozhádal, odešel a prohlašoval, že „ty kundy zasraný už nikdy nechci vidět, možná až chcípnu, tak si zatancuju na jejich hrobech“, a pak pokaždý vyprsknul smíchy, zasvítilo mu v očích a nasrání se stalo aspoň

na chvílku minulostí. Nejsem si jistej, proč se rozhádali, a nikdy jsem se to s jistotou nedověděl. Prej šlo o prachy. Podle mýho fotra Manson chtěl, aby jeho rodiče prodali barák, šli bydlet někam na sídliště a dali mu peníze, co jim z toho zbydou. Možná jo. Když odcházel, pamatuju si, jak na ně ze zahrady zpátky do domu řval: „Jednou jsem po vás něco chtěl a vy se chováte takhle! Dali jste mi co? Úplný hovno!“

Vlastně mi to připadá směšný. Mansonovi rodiče měli vždycky prachů dost, moji se s tím občas docela rvali. Proto jsem jako hodně malej kluk jeden čas nosil obnošený hadry po něm. Ne moc dlouho. Je možný, že od tý doby na mě začal koukat jako na někoho, kdo je vždycky něco míň a vždycky musí bejt vděčnej? Co já vim, nejsem psycholog, ale když se na to snažim přijít, třeba to začalo právě tam.

18

Anebo někde úplně jinde.

Manson byl starší, a když jsme jako děti šli ven, vždycky poslouchal od rodičů něco jako „ty jsi starší, dávej na něj pozor“, zatímco já slyšel „je starší, tak ho hezky poslouchej“.

Když jemu bylo osm a mně šest.

Když jemu bylo deset a mně osm.

Když jemu bylo dvanáct a mně deset.

Furt ty stejný věty. Ať mi bylo, kolik chtělo, nikdy jsem nemohl Mansona dorůst. Zatímco on byl pro moje a pro svý rodiče už v osmi ten starší, ten dospělej, já byl pro ně ve dvanácti ještě dítě, který má poslouchat staršího bratrance, i když leckdo by si mohl myslet, že jsme bráchové. Jo, taky to znamenalo, že společný průsery si vyžral většinou trochu víc. A možná mi to měl za zlý. Já jemu měl za zlý, že rád přistoupil na to, že musim poslouchat.

Jeho. Moje rodiče. Jeho rodiče. Musel jsem prostě poslouchat vždycky každýho. To už je jedno. Srát na to.

Manson zatím bydlel s rodičema v domě na dobrým klidným místě, mezi železniční stanicí Praha-Krč a Velkým hájem, což je fakt rozlehlý les, kde jsem se jednou jako dítě ztratil a právě díky mému bratrancovi mě rodiče našli. Nebo aspoň tak to říkal, ale minimálně něco pravdy na tom bude, to mu upírat nemůžu. Moji rodiče bydleli o kus dál, přes louku. V té samé čtvrti, jen trochu dál od Velkého háje, blíž Kunratickému potoku a Thomayerově nemocnici. Bratrancova rodina čuměla z okna na projíždějící vlaky, moje na velké depresivní nemocniční komplex. Jinak byly naše domky podobný, jejich možná trochu větší. Nahrávali jsme vždycky u bratrance.

Songy jako *Vykuchám tě, čuráku* a podobný, inspirovaný brooklynským killerem Necrem a celou bandou kolem něj a taky českou dvojkou fekálních zabijáků jménem Hrobka a Pitva.

19

„Tohle všem urve koule,“ říkal o těch nahrávkách po každém bráchanec, kterej sám sobě dal přezdívku Manson, podle slavného masového vraha Charlese Mansona. Že nebyl první, koho tohle napadlo, o tom nechtěl slyšet, protože „nějakej zmalovanej teplouš Marilyn Manson“ mu prej byl u prdele.

Je nutný říct, že Manson měl vždycky dost na hovno hlas, Marilynův Mansonovi by mohl akorát tak závidět. A taky mu rychle selhával. Vydržel rapovat dvě tři sloky, víc ne. Pak potřeboval asi dvacet minut pauzu. Ani texty nepsal moc dobrý. Manson nebyl totiž zrovna nejchytřejší, i když on o mně vždycky tvrdil to samý.

Když jsme teda vyrostli z dětskejch let a pořád jeli tenhle styl jménem horrorcore a začali jsme domlouvat první koncerty, byl Mansonův hlas a jeho výdrž problém.

Odpoledne před tím prvním koncertem jsme seděli v kuchyni krčský vily Mansonovejch rodičů, ty byli našťestí někde v prdeli, takže jsme klidně mohli pustit hudbu — to už z céděčka — naplno a zkoušet si svoje songy.

„Vykuchám tě jako rybu, dovnitř leju kyselinu,
za tvůj teplej rap, za kterej neseš vinu.
Za to všech-ch-ch... kurva!“

Zaseknul se a začal kašlat. Už u minulý sloky jsem cejtil, že za chvíli bude v prdeli. Hlas mu přeskakoval, konce vět občas vůbec nebyl schopnej doříct. Taky se zadejchával.

Teď stál nad dřezem, pouštěl z kohoutku vodu a flusal do něj hleny.

„Do píči. Ripe, musíš jet moje sloky,“ vytáhnul ze sebe mezi flusáním.

„Si děláš kozy, ne?“ trochu jsem vybuchnul a řekl to možná nasranějc, než bych musel. Jenže proč asi? Protože jsem se s nim o tom snažil mluvit už kolikrát. Aby měl míň slov, protože to prostě nedává. A jeho reakce? Pokaždý se nasral. Hned jsem byl zmrd, čurák a nula, která chce bejt akorát co nejvíc vidět.

20

Manson se na mě otočil. Oči vyvalený z toho jeho podobanýho hranatýho ksichtu. Na černym triku s velkou bílou lebkou schnul zelenej flusanec.

„Neser!“ zavřeštěl, hlas mu zaskřípnul, až to bolelo v uších. Po tomhle bude sotva mluvit, došlo mi okamžitě, těžko něco předvede na pódiu.

„Děláš akorát problémy, vole. Musíš to furt všechno posírat?“ chrčel ztěžka, ale jak měl vztek, přemáhal se, aby mohl mluvit, a snad i řvát.

Tohle už jsem znal. Když začnu křičet taky, nemám šanci. Stejně jsem se neudržel.

„Já dělám problémy? Kurva, já jsem ti dávno říkal..“

„Jó, tys mi říkal!“ přerušil mě chraplavě. Místo rozčilení se teď v jeho ksichtě odrážel výsměch. Přesně takovej, kterej tak nenávidim a nejradši bych mu za něj vrazil pěstí. Jenže pak by mě dobil jako psa. Manson je silnější. A to jsme si odjakživa moc dobře uvědomovali oba.

„Mluvíš úplně jak naše matky,“ pokračoval. „*Já ti to říkal, já ti to říkal!*“ začal parodicky skuhrat. „Chováš se jak malej smrad.“

„Já?“ ještě jednou jsem se pokusil o obranu. „A co ty?“ Chtěl jsem pokračovat o tom, že dětinský je spíš do poslední chvíle odmítat pochopit, kde má jeho hlas limity. Jenže jsem nedostal možnost.

„Co já? Co si to ke *mně* dovoluješ? Chceš přes držku?“
A už je to tady.

Rudne mu ksicht. Nabíhají žíly a svaly. Ty totiž má pořádný, to musím uznat.

„Prostě drž hubu, přestaň kurvit kapelu a nechovej se jako smrad!“ shrnul svůj předchozí výlev.

„Víš co?“ snažím se mluvit klidně. „Já ti na to seru. Večer si to odehraj sám!“ Nemluvim klidně, ke konci už vřeštím.

21

Neudržel jsem to.

Nervy.

Odcházím.

Práskám dveřma. Co nejvíc.

Toho hned lituju. Je to zbytečně hysterický.

Zase mi bude vykládat, že se chovám jako malá holka.

A bude mít pravdu.

Přeju přes zahradu, projdu brankou ven na ulici.

Je teplej konec jara.

V černym triku — ne s lebkou, ale s nápisem *Fuck you!* — je mi vedro, jak do něj pere slunce.

Vůbec nevnímám, kudy jdu.

V hlavě mi jen buší, co bych mu měl říct.

Aby pochopil, jak se ke mně, kurva, chová.

Jenže hned se mi vracej jeho odpovědi.

Nikdy nedokážu ten vztek odrazit.

Ať řeknu cokoli, vždycky hádky prohraju.

A vždycky jsem já za toho špatnýho.

Za toho sráče.

Za toho, kdo dělá problémy.
Za toho, s kým musí mít trpělivost.
Protože on je ten rozumněj.
On je ten chytřej.
On je ten talentovanej.
On je ten, koho maj lidi rádi a na koho se lepěj ženský.
Podle mě není pravda ani jedno z toho.

Na koncert máme odjet za pár minut. Jsem doma. Ve svym pokoji. Ležim na posteli a čumim do zdi, polepený plakátama z klasickéjch filmovejch hororů. Fotr mi je kupoval děsně nerad, přišlo mu to divný. Ale zvyknul si. A tak teď koukám na všechny ty *Vymítače ďábla*, *Psycho*, *Halloween* a taky na tři různý plakáty k mýmu milovanýmu filmu *Vřískot*. Chlápek v masce s nožem. Zabíjí svoje kámoše. Má totiž spoustu dobrejch důvodů, ale tomu málokdo rozumí.

22

Bílou masku protaženýho ksichtu s černou kápí jsem si už dávno pořídil. Chci v ní koncertovat.

Manson se málem posral, když jsem s tím přišel.

„Taková trapárna!“ Smál se u toho a pod tím smíchem bylo pohrdání tak jasně viditelný, že bych ho nejradši shodil ze skály a pochcal jeho mrtvolu. O pár let pozděj přišel s tím, že si koupil masku Michaela Mayerse, vraha z filmu *Halloween*. Ale ještě nějakej měsíc předtím v hospodě při každý příležitosti vykládal všem kámošům, jak dementní mám nápady a jak jsem trapnej a dětinskej. Hrozná sranda.

„Vole, fakt sis ze mě nemusel dělat prdel,“ řekl jsem mu potom, co se mi jednou s tímhle vysmíval přímo u stolu v hospodě a jeho dementní kámoši se tlemili, jako by neexistovalo nic ubožejšího než já. „Nemusíš to pořád všude vytahovat,“ dodal jsem ještě, to už jsme šli sami nocí domů.

„Ty seš tak strašně nudnej! Nechápeš ani vtip? Je mi na blití, jak se furt bereš vážně,“ sjel mě za to Manson.

Mám Mansona rád, vyrostli jsme spolu.

Když jsem byl malej, ztratil jsem se v lese a on mě z něho zachránil.

Vždycky mi dokázal poradit. Co je dobrý, co ne.

Když jsem občas potřeboval půjčit prachy, prostě mi je půjčil. A ani nespěchal s vrácením. Když mu teda zrovna nehráblo a nenasral se, v takovejch chvílích jsem je vracel třeba dvacet minut potom, co mi je dal. Pravda, když vychladnul, sám mi je zase přinesl a pak už na vrácení nijak nespěchal.

Někdy se ale chová, jako kdyby nebyl můj bratranec, ale můj fotr. Nebo spíš jako někdo, komu se musím zodpovídat ze všeho, co udělám nebo co udělat chci.

Ale tak to určitě není, dochází mi.

Jsem jen hysterka. V tom má Manson pravdu.

Všechno hrozně přeháním.

23

Proč to neberu jako on? Rozčilil se okamžitě, ale do pěti minut vychladne, aspoň většinou. A jako by se vůbec nic nestalo. Má recht.

Ale já se ještě pořád nedokážu dost uklidnit. Všechno mě najednou hrozně sere.

Nenávidím se.

Přijdu si zbytečnej. Dělam samý problémy.

Neumím se chovat jako chlap.

Nejradši bych vůbec nebyl živej, do hajzlu.

Ozve se zvonek. Matka jde otevřít. Slyším Mansona. Samej smích, jeden vtípek vedle druhýho. Manson se směje, matka se směje. Ne, matka se možná směje, ale Manson se tlemí vlastním fórům, až se z toho dusí. Veselej týpek, co ho každěj musí mít rád.

Kroky na schodech.

Klepání na dveře.

„Ripe?“ ozve se Manson, v hlase pořád ještě pobavení, chrapot skoro zmizel, jenže já vim, že kdyby zkusil rapovat, stejně to teď nepůjde.

„Co je?“ štěknou zpátky.

„Tak jedem na koncert, ne?“

„Nikam nejedu.“

„Ty vole, nedělej uraženýho,“ tentokrát se jeho tón mění v otcovskej. V tón někoho, kdo to s váma myslí dobře a má pro vás veškerou trpělivost na světě, jenže ho už stejně začínáte srát, ale to se rozhodnul nedávat najevo.

„Nejsem uraženej,“ oponuju chabě.

„No tak vylez, dneska zbouráme klub!“

Co mám dělat? Nakonec se zvedám. Beru batoh, ve kterým už mám připravenou dvoulitrovou lahev vody, ručník a náhradní triko, kdybych se na pódiu až moc zapotil.

Jdu ke dveřím. Otevírám.

24 Manson tam stojí, usmívá se jako nejlepší kámoš. Vedle něj moje matka s tím svým pohledem, jako by se mi snažila jen grimasou říct „kdyby ses pořád tak neurážel, nebylo by to lepší?“

Manson jde do auta, matka mě ještě zdržuje a dává mi kázání, že mám bejt rozumnej, protože Manson to se mnou myslí dobře. A proč se nechovám víc jako on? Dospěle a takový ty sračky. Chci se hádat. Ale nechám to bejt.

Proč jsem s nim vlastně zakládal kapelu? Přišel s nápadem. Chvilí jsem byl nadšenej. A když mi došlo, že s Mansonem to nebude žádná sranda, protože je chole-rik, bylo už pozdě na to vycouvat.

Ale tyhle myšlenky mě za chvíli přejdou, hned jak přestanu bejt rozčilenej. Hned jak i Manson bude v klidu a budou z nás zase kámoši, co jedou na koncert.

Kámoši, co spolu maj kapelu.

Co spolu prožili dětství.

Jedna krev. A to je důležitý. Synové dvou matek. Dvojcát, možná proto spíš jako bráchové.

Sejdu po schodech.

Vyjdu ven a nasednu do auta, ve kterym Manson už sedí a čumí před sebe, jeho výraz je tvrdý a nečitelný. Může vybuchnout, nebo taky nemusí.

„Sorry, vole,“ omlouvám se, ani nevím za co.

Ten jen keje hlavou, jako že dobrý. Už o tom nebudem mluvit. Vyrážíme hrát. Vyrážíme zbourat klub.

Show docela ujde. Napočítám čtyři lidi, který vypadaj, že je zajímavá, že tu hrajem, ale i to je napoprvý celkem dobrý. U pěti stolů sedí dalších celkem dvanáct lidí. Málokoho naše vystoupení nějak bere, ale přijde mi, že aspoň někdo se občas na chvíli zaposlouchá.

Běhám po place s mikrofonem v ruce jako magor. Je těžký to udechat, když mám i Mansonovy sloky. Naštěstí jsem napsal většinu textů, stejně jako jsem skládal všechny instrumentálky, tak si slova pamatuju. Manson se za celý koncert prakticky nehne z místa.

Konec posledního songu. Mírnej aplaus. Odcházím na bar dát si nějakou kofein z plechovky.

26 „Jdu pozdě, co?“ ozve se za mnou. Otočím se a vidím ten nezaměnitelně bledej ksicht Jidáše. Týpka, kterej vypadá už od puberty, jako by měl za sebou deset let na heroinu. Osvětlimsky vyzáblej, samá ruka a vystouplý žíly úplně všude.

„Jo, už jsme skončili,“ odpovídám a vstávám z barový židle, abych mu nastavil pěst na pozdrav.

„Soráč,“ odpovídá Jidáš. „Sem to dřív nestíhal. Jaký to bylo?“

„Docela dobrý,“ já na to, nejspíš ne zrovna přesvědčivě. „Pár lidí, ale šlo to,“ zalhal jsem. Čekal jsem klub narvanej k prasknutí a lidi v extázi. A místo toho se do rytmu na prázdnym parketu pohupovalo jen pár existencí, který máchaly zvednutou rukou nahoru a dolu. Tohle mi vždycky přišlo vtipný. Hiphopeři na koncertech zpravidla stojej na místě a jejich pohyb do rytmu víc než cokoli jinýho připomíná hajlování spojený s pohupováním se v kolenou. Hlavně že „hlasuju proti zsranejm náckům“, jak říkali PSH.

Odněkud se přivalí Manson. Jeho tupej ksicht se třpytí potem, pod zbytečně úzkejma rukávama trika se mu napínaj napumpovaný svaly. Je mi úplně jasný, že to dělá

schválně, jen aby pak mohl vyprávět, jak po něm „čubky čuměly“ a všechny ho chtěly.

Podávaj si s Jidášem ruce.

„Dobrá show?“ ptá se Jidáš i jeho. „Kolik lidí?“

„Myslím, že tak sto,“ odpovídá Manson.

„Vepředu čtyři a u stolů dalších dvanáct,“ opravuju ho. Je mi jasný, že budu zase za debila já.

„Ty seš kretén,“ mávne nad tím Manson rukou, jenom mírně podrážděně, spíš pobaveně. „Snad vidím, kolik je tam lidí, ne?“ Ale já už v hlavě slyším něco jinýho a přesně to taky budu poslouchat v autě cestou domu celou dobu. Sotva se zaklapnou dveře, Manson řekne: „Seš fakt kokot, ne? Musíš nás takhle shazovat? Meleš sračky, co ani nejsou pravda.“

A já se zeptám: „O co jde?“ I když to budu vědět a už při té otázce se mi sevře žaludek.

27

A Manson se rozčilí: „Vykládáš takový hovna, že tam bylo pět lidí. Přitom jich tam bylo sto. Všude u těch stolů kolem.“

A já mu na to odpovím: „Já ty lidi počítal.“

A Manson začne kroutit hlavou a nahodí přesně ten ksicht, kterej nejde číst jinak než: *Ty seš takovej ubožák. Já mám pravdu, ale má cenu se hádat s takovým kreténem, jako seš ty? Nemá.* Ale nahlas to neřekne. Ví, jak tohle lidi nasírá. Jak to nasírá mě. Ale že není možný se proti tomu ohradit.

Tohle všechno se ale stane, teprve až vypadnem z li-beňského klubu Červ, kam by se těch sto lidí v životě ani nevešlo. Zatím jsme oba v pohodě. Jidáš jde hrát.

„Jestli bude dobrej, vezmem ho do kapely,“ říká mi Manson, zatímco Jidáš začíná svůj první song. Před ním teď nestojí nikdo, všichni jsou buď venku na cigáru nebo jointu, nebo seděj u dvou ze čtyř stolů, co se sem vešly. Tak kde je těch sto lidí, Mansone? Nechceš si je spočítat? Vždyť tu není ani pódium a kvůli těm pár stolům ani kam si stoupnout. Ale místo toho odpovím:

„Tak jo. Ale nebudem mu to navrhopat dneska. Musíme to promyslet.“

Manson příkejvne. „Tak to je jasný, ne?“ Odejde, za chvilku se vrátí se dvěma lahváčema, jeden mi vrazí do ruky, přitukne a nakonec řekne: „Dneska jsi zněl dobře.“ To čumim.

Jidáš začíná songem o tom, jak chodí masturbovat do zoo. Pět lidí od jednoho stolu se zvedá a jdou pryč. Cestou na něj řvou něco o tom, že je nechutnej čurák. Kromě mě, Mansona, barmanky a Jidáše zůstávají teď v klubu Červ tři lidi u jednoho stolu, ostatní čekaj venku, až to skončí a budou zase moct nerušeně nasávat, nebo šli domu.

Nechápu nic. Nemaj smysl pro humor. Nadsázka. Říká jim to něco? Ty vole, vždyť kecy o tom, co znamená nadsázka, parodie, ironie a bůhví co ještě, do nás hučel češtinář na gymplu v jednom kuse. Přišlo mi jasný, že tahle starší parta to pochopí. Ale ne. Ani hovno. Lidi jsou hrozně tupí. To mi taky mohlo dojít dřív. Nebo aspoň tenhle večer.

Stejně jako to, že Ripper není kretén, ať si o mně Manson myslí a říká, co chce.

Já jsem Ripper a v hlavě mám víc než polovina lidí v tomhle klubu dohromady. Jenže to mi ten večer nedošlo a nemělo mi to dojít ještě hodně dlouhou dobu.

„Tak jdem pod pódium?“ ptám se Mansona a myslim tím stoupnout si před Jidáše a dělat mu publikum, protože pódium tu není, jak už jsem říkal. „Trochu podpořit,“ dodávám na vysvětlenou.

„Jo, jdem,“ kejevne Manson a jdem.

Stoupáme si před Jidáše, čelem k němu, jak tam tak jede do mikrofonu svoje šílený texty, a předvádíme to jediný, co se u týhle muziky dá dělat. Hipoperský hajlování.

Manson odchází asi po dvou minutách. Já tam zůstávám sám.

Jedinej člověk, kterej to poslouchá a kterýho to baví.

Naproti jedinému člověku s mikrofonem.

Oběma je nám trochu trapně, ale oběma je nám i trapný odejít.

O dvacet minut pozděj Jidáš končí.

Vsadil bych se, že měl v záloze ještě dalších pět nebo šest songů, ale prostě to utnul dřív. Naštěstí pro něj. Ještě chvíli a taky bych šel pryč. Už jsem si jako jedinej posluchač, jako jedinej člověk, co hoppersky hajluje do rytmu, připadal vážně blbě.

„To se moc nepovedlo,“ hodnotí po chvílce s nesmělým úsměvem Jidáš. Stojíme u baru a hudbu tu obstarává už akorát nějaký DJ, pouští desky, starej nudnej hiphop, ale vypadá to, že do hodiny bude klub prázdný a bude se zavírat.

„Mě to bavilo,“ odpovídám a nelžu.

29

„Jo, vole, bylo to super. Nechceš k nám do kapely?“ přisadí si Manson, kterej cucá pivo z lahve a většinu Jidášova koncertu se akorát pokoušel balit barmanku.

Blesknu po něm nasraným pohledem. Manson předstírá, že ho nevnímá. Nebo ho fakt nevnímá. Nejsem si jistej. Měli jsme přece dohodu, ne? Je fakt, že bych Jidáše do kapely klidně vzal. Ale, sakra, měli jsme dohodu...

„Jo, to by bylo fajn,“ odpovídá Jidáš. „Tak se na to napijem, ne?“ a objednává panáky.

Trochu se ten večer zlejem. Je mi fajn. Vůbec nic mě nesere, když jsem na sračky. V té době jsem si myslel, že bych mohl chlastat pořád. Ale kdyby to byla jediná kravina, který jsem v té době věřil, ještě bych si mohl pískat a plácát sám sebe po rameni.